

И като се развѣди съвѣмъ и възпрѣмъ сичкѣ-тъ си ѹживитѣлность, мъдритѣ и естествены-тѣ му отговори произведохъ на княза едно чѹдно впечатленіе. За тѣй извика. О! достопо-чтенный старче, колмо трѣба да та благодарѣмъ, и сичкѣмъ си нмотъ да дамъ, нещѣ могъ да сторѣмъ приличното награжденіе за сичкитѣ добрини, що си сторназ на това дѣте.

Маргарита въз него време рече тамо, но стѣсеше въз единъ жгъз (кюше) на стапта, защото не смееше да се приближи, но князъ-а, като ѣмъ съзрѣ, поздрави ѣмъ радостно и ѣмъ оловнъ зарѣкѣтъ, за да ѣмъ вѣжхне обвѣреніе.

Слѣдъ малко рече съ лютннѣ. Разбойници-тѣ сѣмъ длъждны да опрѣмътелѣтъ погрѣшкѣ-тъ си чрезъ единъ казнитѣленъ примѣръ повелѣ на по юнацы тѣмъ отъ бойнитѣ си, да отидатъ